

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/147/2016
Identifikačné číslo spisu:	2211207255
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2211207255.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu X. L., bývajúceho v L., zastúpeného advokátom JUDr. Lászlóm Lengyelom, so sídlom v Bratislave, Ružová dolina 6, proti žalovaným 1/ Československej obchodnej banke, a.s., so sídlom v Bratislave, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zastúpenej advokátskou kanceláriou Váľko Marián & partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Porubského 2, IČO: 35 916 192, 2/ Profesionálna dražobná spoločnosť, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Masarykova 21, IČO: 36 583 936, o určenie neexistencie záložného práva, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 6C/106/2011, o dovolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 23. februára 2016 sp.zn. 10Co/99/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. apríla 2012, č.k. 6C/106/2011-103 určil, že žalovaná 1/ nemá na základe „Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti“ registračné číslo 053777/Zal/1 zo dňa 18. júla 2007 uzavretej medzi žalobcom a žalovanou 1/ (ďalej len „záložná zmluva“), záložné právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. území V., okres L. evidovaným na Katastrálnom úrade v K. - Správa katastra L. na LV č. XXXX, ako parc. č. XXX/XX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 96 m², ako parc.č. XXX/XX, záhrady o výmere 64 m², ako parc.č. XXX/XX, záhrady o výmere 195 m², a rodinný dvojdom postavený na parc. č. XXX/XX., súp.č. XXX. Vo zvyšku žalobu zamietol, žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Rozhodol tak s odôvodnením, že pre absenciu podstatných náležitostí záložnej zmluvy v zmysle § 151b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, je táto zmluva absolútne neplatným právny úkonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Z tohto dôvodu nespôsobila žiadne právne účinky, preto na jej základe nevzniklo žalovanej 1/ záložné právo k založeným nehnuteľnostiam a žalovaná 2/ tak nie je oprávnená vykonať dražbu. Vo zvyšku považoval súd žalobu za nedôvodnú, pretože žalobca nepreukázal naliehavý

právny záujem na požadovanom určení, oprávnené záujmy žalobcu sú totiž chránené už samotným určením neexistencie záložného práva žalovanej 1/ bez ďalšieho. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu vo výroku, ktorým súd žalobe vyhovel, podala odvolanie žalovaná 1/.

2. Krajský súd v Trnave rozsudkom (v poradí druhým) z 23. februára 2016 sp.zn. 10Co/99/2015 potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti veci samej a v časti trov konania ako vecne správne (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Žalobcovi náhradu trov dovolacieho a odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach odkázal na jeho odôvodnenie. Odvolací súd rovnako, ako súd prvej inštancie, dospel k názoru, že absencia podstatných náležitostí záložnej zmluvy (§ 151b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka) v prejednávanej veci spôsobila nielen čiastkovú, ale úplnú neplatnosť záložnej zmluvy. Uviedol, že na rozdiel od príslušenstva zmluvná pokuta je samostatným právom (Rc 5/1998), na ktoré sa záložné právo vzťahuje len vtedy, ak to výslovne vyplýva zo záložnej zmluvy alebo ak na ňu bolo záložné právo zriadené samostatne. V prípade budúcej pohľadávky je potrebné v záložnej zmluve presne určiť skutkovú podstatu, z ktorej má pohľadávka vzniknúť. Rovnako môže záložné právo vzniknúť aj na podmienené pohľadávky avšak s tým, že v záložnej zmluve musí byť takáto pohľadávka označená jednoznačným, nezameniteľným spôsobom, nielen podľa titulu, na základe ktorého vznikne, ale najmä tak, v akej podobe podľa neho vznikne. Na základe týchto teoretických východísk odvolací súd preskúmal obsah napadnutej záložnej zmluvy a dospel k záveru, že v nej nie je určená hodnota zabezpečenej pohľadávky ani najvyššej hodnoty istiny. V danom prípade nebolo možné posúdiť záložnú zmluvu ako neplatnú čiastočne, pretože podstatné náležitosti v zmluve absentovali úplne a nielen vo vzťahu k niektorej zabezpečenej pohľadávke alebo jej časti. Zo znenia čl. II bod 1 záložnej zmluvy totiž nevyplýva, že by tam uvedená suma určovala hodnotu zabezpečenej pohľadávky. Takýto výklad by odporoval logike veci, keď záložné právo malo byť zriadené nielen na zabezpečenie sumy poskytnutého úveru ale aj jeho príslušenstva, ktoré ho jednoznačne presahovalo. Len samotné uvedenie sumy poskytnutého úveru bez ďalšieho jednoznačného vyjadrenia úmyslu zmluvných strán, nie je možné považovať za určenie hodnoty zabezpečenej pohľadávky. Za správny považoval odvolací súd aj výrok súdu prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania. O trovách dovolacieho a odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1, 2 O.s.p.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu v celom rozsahu napadla dovolaním žalovaná 1/ (ďalej aj „dovolatelka“), ktorého prípustnosť odvodzovala od ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ako dovolací dôvod uviedla aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Vadu zhmätočnosti konania videla dovocatelka v arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie. Výtýkala odvolaciemu súdu, že sa nevysporiadal s rozdielnym právnym názorom Krajského súdu v Bratislave pri rozhodovaní ohľadom obdobnej záložnej zmluvy, ako ani s jeho predchádzajúcim rozhodnutím vo veci z 18. júna 2013 sp.zn. 10Co/132/2012 a tiež s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá preferuje uprednostnenie výkladu platnosti zmluvy pred jej neplatnosťou. Za prekvapivú označila postup odvolacieho súdu, ktorý po zrušení veci dovolacím súdom, dospel na základe rovnakých skutočností a argumentov k inému rozhodnutiu, ktoré nevedlo k odstráneniu väd ňou namietaných v odvolacom konaní. K tzv. inej vade konania malo dôjsť v dôsledku nesprávne zisteného skutkového stavu veci, na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia. Napokon dovocatelka namietala nesprávne posúdenie obsahu záložnej zmluvy súdmi a nesprávnu aplikáciu ustanovení § 151b ods. 3 a § 41 Občianskeho zákonníka. Žiadala, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti, zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca k podanému dovolaniu uviedol, že namietané dovolacie dôvody nie sú dané a závery súdov vo veci sú vecne správne, zodpovedajúce vykonanému dokazovaniu a dostatočne odôvodnené. Navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol.

5. V replike žalovaná 1/ zotrvala na podanom dovolaní a namietaných dovolaciach dôvodoch s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku, v podrobnostiach odkázala na obsah svojho dovolania. Žalobca v duplike uviedol, že dovolanie nie je možné z hľadiska jeho prípustnosti posudzovať podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, pretože bolo podané ešte pred nadobudnutím jeho účinnosti (§ 470 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku). Zdôraznil neprípustnosť podaného dovolania v zmysle doterajších ustanovení O.s.p., ktoré je potrebné naň aplikovať.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej 1/ je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Žalovaná dovolaním napadla potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd, nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalovanou (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

10. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

11. Žalovaná 1/ videla odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

12. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

13. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľkou považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

14. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

15. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalovanej. Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Námietky dovolateľky v tomto smere predstavovali skôr vyjadrenie jej nespokojnosti s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré ale bez ďalšieho nepostačujú na založenie existencie vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladalo. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dávalo totiž odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci sa účastníkom neodnímal možnosť uplatnenia procesných práv v konaní v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (R 54/2012, R 43/2003). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. V súvislosti s nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľka vytýkala odvolaciemu súdu, že sa nevysporiadal s rozdielnym právnym názorom iného krajského súdu v obdobnej veci, s vlastným rozhodnutím vydaným v prejednávanej veci (sp.zn. 10Co/132/2012) a s judikatúrou ústavného súdu.

17. K tejto námietke dovolací súd poznamenáva, že súdy neboli povinné v rámci splnenia náležitostí odôvodnenia súdneho rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. reagovať na rozhodovaciu činnosť iných súdov v obdobných veciach za predpokladu, že nešlo o prípad záväzného právneho názoru súdu vyššej inštancie (§ 226, § 243d ods. 1 O.s.p.), alebo rozhodnutia podľa ustanovenia § 135 ods. 1 O.s.p., pričom o takúto situáciu v prejednávanom spore nešlo. Právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b/, § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b/). V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať v odôvodnení na rozhodnutia vydávané inými senátmi, či inými súdmi rovnakej alebo nižšej inštancie. Existencia odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov je síce nežiaduca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe v zákonom stanovenej procedúre nie vylúčená. To znamená, že môže nastať situácia, kedy budú súbežne popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky nepristupujú úplne identicky, resp. úplne

odlišne. Názor zastávaný žalovanou by v podstate znamenal toľko, že - až do ustálenia judikatúry - by bolo procesne prípustné každé dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktoré by síce korešpondovalo s právnymi názormi vyslovenými v jednom rozhodnutí, nezodpovedalo by ale záverom zaujatým v inom rozhodnutí. Takéto nazeranie na problematiku odlišnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v obdobných veciach a z toho vyplývajúcich povinností súdov pri odôvodňovaní rozhodnutí však nezodpovedá zmyslu a účelu zákonom stanoveným pravidel prípustnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.

18. Pokiaľ ide o predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v prejednávanej veci, treba zdôrazniť, že došlo k jeho zrušeniu najvyšším súdom, čím stratilo účinky záväznosti (§ 159 O.s.p.) a spor sa opätovne vrátil do štádia odvolacieho konania, v ktorom bol odvolací súd pri svojom rozhodovaní vo všeobecnosti viazaný len zákonom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako súdu vyššej inštancie (§ 243d ods. 1 O.s.p.). Napokon za chybný procesný postup sa v judikatúre súdov nepovažuje ani taká situácia, kedy odvolací súd svoj predchádzajúci, vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval (viď R 68/1971, III. ÚS 46/2013, 7 Cdo 523/2015). Keďže v danom prípade bolo rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené pre procesné pochybenia, nebol odvolací súd takýmto rozhodnutím viazaný a nič mu nebránilo v tom, aby napokon rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. V súvislosti s touto námietkou dovolateľka tiež tvrdila, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo pre ňu „prekvapivé“. Za „prekvapivé“ rozhodnutie sa v zmysle judikatúry najvyššieho súdu považujú rozhodnutia „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než záveroch vyplývajúcich z rozhodnutia súdu prvej inštancie, resp. rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu výsledkov konania „nečakane“ založené na iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom účastník konania (v súčasnosti „strana sporu“) v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (por. uznesenie najvyššieho súdu zo 17. septembra 2009 sp.zn. 3 Cdo 102/2008 a niektoré ďalšie 7 Cdo 102/2011, 2 Cdo 226/2011, 5 Cdo 46/2011). V prejednávanej veci ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nevzniká ani prekvapujúco, ani nečakane a nie je založené ani na odlišných dôvodoch - súdy oboch stupňov dospeli k rovnakému záveru o absolútnej neplatnosti záložnej zmluvy (§ 39 Občianskeho zákonníka) pre absenciu podstatných náležitostí tejto zmluvy v zmysle § 151b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ dovolateľka prekvapivosť napadnutého potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu vyvodzovala ako dôsledok jeho porovnania s predchádzajúcim zrušením zmeňujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu, nemá táto jej úvaha zákonný rámec a vo vzťahu k uplatňovaniu princípov spravodlivého súdneho konania je bezpredmetná. Je potrebné si uvedomiť, že predmetom odvolacieho konania vychádzajúc z princípu dvojinstančnosti súdneho konania nie je predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu, ale vždy len rozhodnutie súdu prvej inštancie, jeho právne a skutkové závery, ktoré odvolací súd preskúmava na základe podaného odvolania a v medziach vymedzených odvolacích dôvodoch. Odvolací súd prejednal odvolanie podané samotnou dovolateľkou, posúdil tie námietky, ktoré žalovaná 1/ v odvolaní vzniesla a odpovedal na otázky, ktoré podľa jej vlastného názoru neboli súdom prvej inštancie posúdené správne, či ostali v konaní sporné, resp. nezodpovedané. Dovolateľka teda musela predpokladať, že odvolací súd bude svoje úvahy viesť práve tým smerom, ktorý ona sama v odvolaní určila. Keďže odvolací súd neaplikoval na vec ani iné zákonné ustanovenie, ktoré by vyžadovalo postup podľa § 213 ods. 2 O.s.p., nemohlo byť uvedené rozhodnutie pre ňu prekvapivým. Vzniknutá situácia kedy po zrušení zmeňujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu došlo napokon k potvrdeniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, nie je síce celkom štandardná, ale vzhľadom na princíp nezávislosti súdu a jeho výlučnú viazanosť zákonom, rozhodnutím súdu vyššej inštancie a záväznou judikatúrou, možná a zákonná.

19. Napokon dovolateľka vytýkala odvolaciemu súdu nerešpektovanie judikatúry ústavného súdu, ktorú ale v dovolaní bližšie nekonkretizovala, čo objektívne znemožňuje bližšie preskúmanie tejto námietky. Vo všeobecnosti dovolateľka uviedla, že v zmysle judikatúry ústavného súdu mal byť odvolacím súdom uprednostnený výklad záložnej zmluvy v prospech jej platnosti. Či odvolací súd aplikoval vo veci správny výklad záložnej zmluvy a či, jeho požiadavky na formuláciu predmetu záložnej zmluvy neboli príliš formalistické, sú ale otázky spadajúce pod právne posúdenie veci súdom, v rámci ktorého odvolací

súd aplikuje právnu normu na zistený skutkový stav; ktoré síce bolo relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) avšak nezakladajúcim procesnú prípustnosť podaného dovolania. Z tohto dôvodu sa dovolací súd nemohol zaoberať obsahom dovolacích námietok žalovanej 1/ tak, ako to žiadala. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je dostatočne zrejmé, z akého právneho dôvodu konštatoval neplatnosť právneho úkonu, zároveň odvolací súd vysvetlil dôvody, pre ktoré sa v prejednávacom spore nemohol prikloniť k výkladu záložnej zmluvy v prospech jej platnosti, čo i len čiastočne, (viď posledný odsek str. 7 napadnutého rozhodnutia) a tiež sa vyjadril aj k tomu, prečo nebolo možné nedostatky v záložnej zmluve preklenúť ani použitím interpretačných pravidiel (viď záver posledného odseku str. 7 a ods. 1, str. 8 napadnutého rozhodnutia). Uvedené rozhodnutie tak plne rešpektuje judikatúru ústavného súdu preferujúcu výklad právnych úkonov v prospech ich platnosti tak, ako to uvádza dovolateľka, avšak nie bezvýhradne, ale len v takom prípade, ak pochybnosti o určitosti obsahu, či predmetu právneho úkonu možno preklenúť použitím interpretačných pravidiel stanovených v § 35 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 266 ods. 1, 2 a 3 Obchodného zákonníka. (viď I. ÚS 640/2014, I. ÚS 243/2007, I. ÚS 242/2007, IV. ÚS 15/2014 a ďalšie).

20. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

21. Pokiaľ sa v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že právna úprava účinná do 30. júna 2016 považovala vadu tejto povahy za relevantný dovolací dôvod, ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (pozri viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

22. Napokon žalovaná 1/ ako dovolací dôvod uviedla nesprávne právne posúdenie veci súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Prípustnosť dovolania podľa stabilnej judikatúry najvyššieho súdu ale nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

23. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej 1/ nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie žalovanej 1/ odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

24. Dovolanie žalovanej 1/ smerovalo aj proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách odvolacieho a dovolacieho konania. V tejto časti dovolaním napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.); prípustnosť dovolania proti nemu vylučovalo ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. Keďže dovolací súd nezistil v konaní odvolacieho súdu v tejto časti žiadnu procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p., bolo potrebné dovolanie žalovanej 1/ aj voči tomuto výroku rozhodnutia odvolacieho súdu odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.